

PRECS I PREGUNTES

Muts i culpables

"Saludemos al compadre y también al mohel, que por su zejut nos venga el goel y ri'hma a todo Yisrael. Cierro lograremos al verdadero." Així acaba el poema "El nacimiento y vocación de Abraham", una composició popular de la diàspora sefardita transcrita a l'alfabet llatí de l'original hebraic.

"Tendré que empezar diciendo una simpleza: la lengua de los sefardíes es el español." I així començava l'article central del suplement cultural del diari *Abc* del passat 6 de novembre, que va dedicar la portada al llegat lingüístic dels jueus hispanòfons descendents de l'expulsió ordenada pels reis Catòlics.

Tots els especialistes que investiguen, estudien i estimen la llengua castellana, tots els filòlegs, tots els intel·lectuals que escriuen al suplement *Blanco y negro* i en qualsevol altre mitjà de comunicació espanyol, tots ells són coresponsables del que s'està fent, des de fa anys, contra la llengua catalana i la seva unitat lingüística. Perquè inhibir-se no eximeix de responsabilitat i perquè passen els anys, passen les agressions, i cap d'ells no ha escrit ni una sola ratlla en favor d'una llengua que, a diferència de la dels sefardites, mal que bé, encara batega.

Tot el muntatge blaver, basat en la incultura i la mala fe, té com a base no l'agressió política, sinó el silenci de la il·lustració espanyola. Un silenci espès i ple de vergonya que no aguantaria ni cinc minuts més si algú amb una mínima honestat intel·lectual digués, d'una vegada per totes, que deixin en pau una llengua que té per únic pecat el de no ser la seva. No cal que ajudin, no cal que creguin en res. Només cal que diguin en veu alta que el que sabem nosaltres també ho saben ells.

Salvador Cot

La crònica

Absències en les enquestes i realitats en els projectes

Diumenge, 7 de novembre

Jovent amb llengua. Els consells de la joventut del Principat de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears, reunits a Xàtiva (Costera) en una trobada del Triangle Jove, l'espai de col·laboració que van constituir l'any 1999, han fet públic un manifest a favor de la unitat de la llengua: "La diversitat de les parles és una mostra de la salut i la normalitat de la nostra llengua i no pot ser una excusa per iniciar falses disputes que no busquen sinó dividir-nos." Passen d'un debat "inútil" i van per feina: el destrellat adult n'hauria de prendre exemple.

Dimarts, 9 de novembre

EU presenta el procés de reconversió.

La direcció d'EU de Balears presenta el document d'estratègia que haurà d'aprovar el pròxim cap de setmana l'assemblea de militants. Un document que canviarà radicalment la formació. En el tancament d'aquesta edició, abans de la celebració de l'assemblea, estava previst que fos aprovat per ampla majoria. El resultat serà iniciar el procés que conduirà fins a la convenció de la pròxima primavera, en la qual EU s'integrarà en una plataforma més àmplia que també inclourà Els Verds de Mallorca, grups socials d'esquerra alternativa i independents a títol individual. L'objectiu és consolidar "l'esquerra alternativa" al PSOE com a tercer àmbit ideològic i polític de Balears, al marge de PP-UM i socialistes.

Dimecres, 10 de novembre

Sorpreses i absències d'enquesta.

L'Institut d'Estadística de la Generalitat de Catalunya publica una enquesta feta entre el 19 d'octubre i el 2 de novembre a 1.824 ciutadans del Principat (amb telèfon fix). Analitzen diverses coses, d'entre les quals destaquen que més de dos de cada tres volen decidir quina relació ha de tenir Catalunya amb Espanya, és a dir, tota una nota per a navegants de l'Estatut

sobre el riu Ebre per parlar de l'autodeterminació. Un altre aspecte que repassen són els mitjans a través dels quals els enquestats s'informen, que són TV3, Catalunya Ràdio, *La Vanguardia* i *El Periódico*; les preocupacions "de la gent", que es resumeixen en immigració, atur i habitatge; la situació política, sobre la qual sembla que hi ha la sensació que tot continua igual de regular que fa un any; prospectives polítiques, segons les quals sembla que avui la majoria d'aquests 1.824 es decanten pel PSC-CpC (25,5%), seguits dels indecisos (25,4%), CiU (16,1%), ERC (13,4%), ICV-EUiA (7,4%), abstencionistes (5,4%) i PP (4,2%). I l'altra figura estrella, que provoca set de manipulació a més d'un, són les valoracions dels líders polítics: guanya Maragall. Enlloc, però, no s'ha dit quins criteris s'han seguit per fer la llista. És a dir, que hi ha molta gent i sorprèn que no n'hi hagi d'altres, com ara Montilla. I encara més: per què no hi és un dels que apareix en moltes altres dianes i no precisament per rebre flors, Josep Bargalló, o el seu amic oficial, Joaquim Nadal, o fins i tot qui deia que es retiraria però no para de ser preguntat, és a dir, que no vol ni el deixen, Jordi Pujol?

Matas vol regular el "tot inclòs". Inesperadament, el president balear aprofità la seva presència a la fira internacional de turisme de Londres (World Travel Market) per anunciar que el seu Govern "regularà per llei" l'oferta turística coneguda com el "tot inclòs", que tant de mal ha fet a l'oferta complementària aquesta passada temporada alta. Hi ha qui s'hi mostra d'acord i qui no. La cosa més curiosa és que durant mesos el Govern Matas es negà a considerar-ho un problema, i s'emparava en el lliure mercat per estalviar-se d'actuar.

Dijous, 11 de novembre

La torre d'ivori de l'arquebisbe. Un grup de catòlics barcelonins critica, en

Dalt, una imatge de la "València litoral" imaginada per Nouvel: una proposta que vol modernitzar amb harmonia. El cardenal Ricard M. Carles viu en un palauet modernista de la part alta de Barcelona. Dotze il·lustres catalans li critiquen que triï aquesta torre, perquè precisament l'Església ha de fer proselitisme de l'austeritat. L'arquebisbat s'ha defensat.

una carta al papa, que el cardenal Ricard Maria Carles –fins fa uns mesos arquebisbe de Barcelona– visqui en un palauet modernista de Sarrià propietat de l'arquebisbat. Entre els dotze catòlics que signen –el nombre és una coincidència o un paral·lelisme amb els apòstols?– hi ha l'historiador Josep Benet, el president honorari del Centre UNESCO de Catalunya, Fèlix Martí, i el lingüista i exrector de la Universitat de Barcelona Antoni Maria Badia i Margarit. L'endemà, l'arquebisbat es defensarà dient que compleix amb les indicacions de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), que demana als bisbats que es cuidin dels bisbes després de la jubilació. És lògic, sobretot si es té en compte que tots els membres de la CEE són bisbes.

La València de Nouvel. El prestigiós arquitecte Jean Nouvel presenta un projecte estratègic per al desenvolupament del litoral de València que comportaria, segons les seves explicacions, la integració

de la ciutat amb el mar respectant la història i la idiosincràsia de l'espai. L'autor de la torre Agbar de Barcelona planteja fer arribar l'actual llit del Túria fins al mar com una gran zona verda, la construcció de gratacels rodejats de jardins prop del port, d'un auditori en forma de petxina i de passarel·les flotants a la platja. Tot, "conservant l'essència dels llocs on es construeix", el Cabanyal inclòs. No cal dir que aquest projecte no preveu cap avinguda que trinxí el barri, com pretén fer l'actual alcaldessa.

Divendres, 12 de novembre

Premis Ciutat d'Alzira. La periodista Esperança Camps ha esta guardonada amb el XVI Premi Ciutat d'Alzira de novel·la. Altres premis han estat per a Adolf Tobena (divulgació científica), Vicent Borràs (narrativa juvenil), Teresa Broseta (narrativa infantil) i per al col·laborador d'aquesta casa Josep Iborra (assaig).

Per què tanta pressa?

En les darreres tres legislatures ha existit a les Corts Valencianes una ponència per tractar la reforma de l'Estatut d'Autonomia sense que els partits majoritaris hagen demostrat un excessiu interès a renovar el text fins ara, 22 anys després de la seua aprovació. Després de les eleccions autonòmiques de 2003 el ritme de la comissió continuava sent lent. De sobte, però, quan tothom parla de la segona transició i de la modificació del model d'estat, quan la reforma de l'Estatut de Catalunya avança imparable, Camps s'entrevista amb Rajoy, i aquest li dona permís per modificar el text autonòmic incorporant-hi la dissolució anticipada de les Corts Valencianes, i, des de Madrid, proposa la reforma del nostre Estatut. Curiós escenari el que Camps tria per interpretar la sobirania dels valencians i valencianes. Després, ja al País Valencià, intenta pactar amb el líder del PSOE-PSPV una reforma mínima que deixi al marge els símbols, la llengua, la denominació de País Valencià, els drets socials, mediambientals, de participació... Per a aquest viatge no sé si necessitàvem alforja. El fet és que fa la sensació que el PP, amb la connivència més o menys explícita del PSOE, vol tancar el model d'estat i la reforma dels estatuts de les "regions més submisses" abans que el nou Estatut de Catalunya arribe a les Corts Generals. Així pretenen posar un punt final i que les reformes estatutàries no siguen l'inici d'un procés federal. Camps s'afanya a la tasca encarregada pel seu partit i pretén ser el primer. Ja ens han avisat que l'Estatut estarà a Madrid el 7 de març. De nou, el País Valencià pareix castigat pels representants dels partits majoritaris a perdre el tren de la història.

Glòria Marcos

UNA DE TANTES

